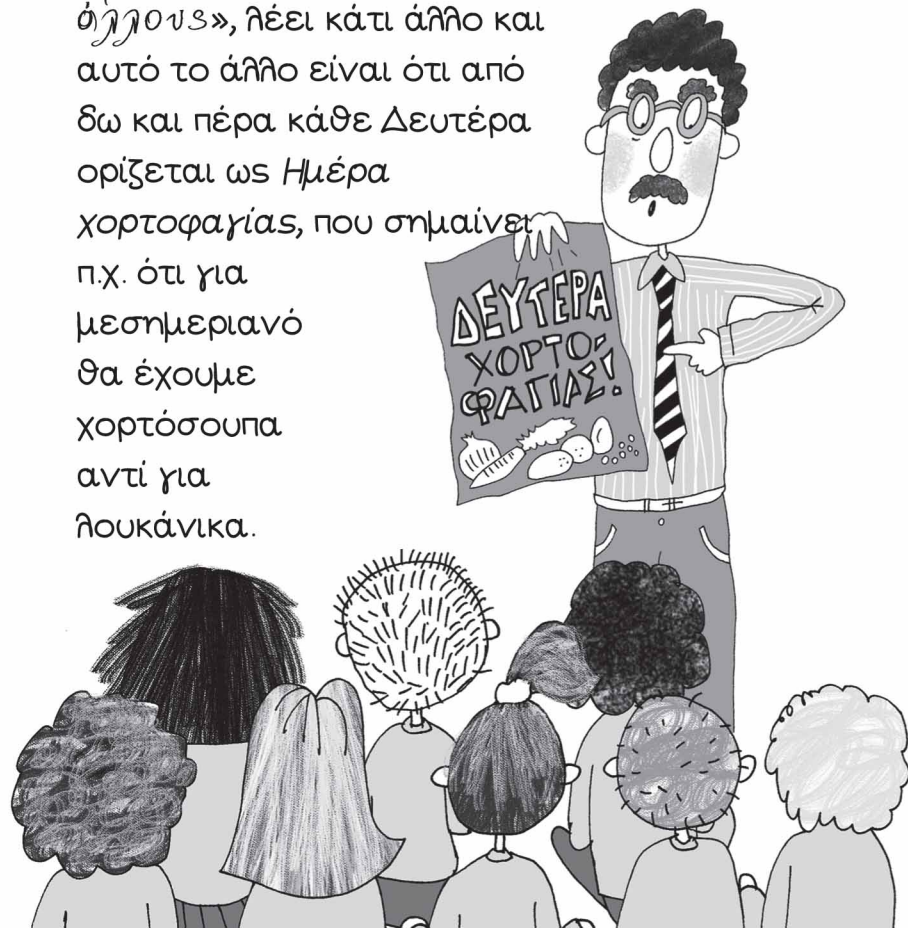


και το ψάρι (εκτός αν είναι ψαροκροκέτες και πατάτες τηγανιτές). Ο μπαμπάς λέει ότι είναι μια πολύ παράξενη θρησκεία και η γιαγιά λέει ότι είναι μια θρησκεία βγαλμένη απ' το κεφάλι της κι εγώ λέω ότι ίσως κι εμένα να μου αρέσει αυτή η θρησκεία, γιατί κι εγώ δεν **ΠΟΛΥΤΡΕΛΛΙΝΟΜΑΙ** για τα ραπανάκια και τις σούπες, αλλά η μαμά λέει,

Για όνομα του θεού, σιγάς **ΦΑΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΑΣ ΔΙΝΟΥΝ**. Δεν σηκώνω κουβέντα. Τέλος.



Μόνο που δεν είναι το τέλος, γιατί την επόμενη μέρα στη συγκέντρωση του σχολείου ο κ. Σούμαν, που είναι ο διευθυντής μας και που συνήθως λέει πράγματα όπως «*Ηθνερόπη Τζόουνς, ΕΧΩ ΑΠΑΥΔΗΣΕΙ* να σου λέω ότι το κορομπόκι είναι για να το τρώμε, όχι για να το πετάμε στους όχλους», λέει κάτι άλλο και αυτό το άλλο είναι ότι από δω και πέρα κάθε Δευτέρα ορίζεται ως Ημέρα χορτοφαγίας, που σημαίνει π.χ. ότι για μεσημεριανό θα έχουμε χορτόσουπα αντί για λουκάνικα.





Κι έτσι στις 6:59 καθόμαστε σε **ΑΝΑΜΜΕΝΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ**, γιατί θέλουμε να δούμε πώς θα είναι η Χίλαρι.

Εγώ λέω ότι μάλλον φοράει ένα φόρεμα με το ουράνιο τόξο και θα μας βάλει να υμνήσουμε τον ήλιο και να γράψουμε ποιήματα για νεράιδες και ξωτικά.

Η Ντάνιελ λέει ότι μάλλον έχει σκουλαρίκι στη μύτη και μοβ μαλλιά και ότι δεν θα πει λέξη εκτός από «Μην σκουίζω κιχ. Γρήγορα για ύπνο».



Και η μαμά λέει ότι μάλλον είναι **ΤΡΕΛΗ** αφού δέχθηκε να έρθει και να προσέχει εμάς τις δύο, αν όμως δεν φάει όλα τα μπισκότα με γέμιση κρέμας ή αν δεν ανατινάξει το σπίτι σε **ΧΙΛΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ**, τότε δεν τη νοιάζει ούτε αν έχει μοβ μαλλιά ούτε αν έχει σκουλαρίκι στη μύτη ούτε αν μας βάλει να γράψουμε ποιήματα για νεράιδες και ξωτικά ή ακόμα και για τον Μάξιμουμ Τέρορ.

Και πάνω που ετοιμάζομαι να πω ότι το σωστό είναι Μάξιμουμ Τέρορ χτυπάει το κουδούνι. Και λέω,

